

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski
Sędziowie	SSA Alina Kamińska (spr.) SSA Leszek Kulik
Protokolant	Anna Kuklińska

przy udziale prokuratora Andrzeja Stelmaszuka

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2019 r.

sprawy **K. K. (1) s. J.**

oskarżonego z art. 258§ 1 kk, art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk i art. 270§ 1 kk

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 6 lipca 2018 r. sygn. akt II K 5/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej ustala ilość amfetaminy odbieranej na terenie Szwecji na 60 kilogramów, a kwotę korzyści majątkowej uzyskanej z jej sprzedaży na 292.500 złotych;
2. ustala równowartość korzyści majątkowej podlegającej przypadkowi orzeczonemu w pkt V na kwotę 352.500 (trzysta pięćdziesiąt dwa tysiące pięćset) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1200 złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 10 marca 2006 r. z przerwą w okresie od 23 lipca 2007 roku do 14 stycznia 2008 roku, do końca października 2011 roku w Ł., woj. (...) oraz na terenie Szwecji, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1) opartej na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy

tj. o przestępstwo z art. 258§1kk

II. w okresie od kwietnia 2007 roku z przerwą w okresie od 23 lipca 2007 roku do 14 stycznia 2008 roku, do listopada 2009 roku w Ł., woj. (...), a od listopada 2009 roku do końca października 2011 roku przebywając na terenie Szwecji, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, po okresie pięciu lat od odbycia kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, nielegalnie wbrew przepisom ustawy brał udział w wewnątrzspółnotowym obrocie substancjami psychotropowymi w ten sposób, że wspólnie z G. M. (1), Z. R., P. S. i M. L. przygotowywał i wysyłał do Belgii, do A. M. amfetaminę w ilości co najmniej 40 kilogramów, a następnie przebywając na terenie Szwecji i pozostając nadal w porozumieniu ze Z. R., P. S. oraz G. M. (1) odbierał przesłaną przez nich amfetaminę z Polski, w ilości co najmniej 2-3 kilogramy każdego miesiąca, łącznie w ilości nie mniejszej niż 56 kilogramów, płacąc za nią 14-15 tysięcy złotych za kilogram, a następnie sprzedając na terenie Szwecji po 7-10 tysięcy dolarów USD za kilogram i osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 7 tysięcy złotych za kilogram, łącznie nie mniej niż 392 000 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk.

III. W okresie co najmniej od stycznia 2011 roku do 09 marca 2011 roku w nieustalonym miejscu, działając w celu użycia za autentyczne po uprzednim usunięciu bądź poleceniu innej, nieustalonej osobie usunięcie fotografii:

- K. B. (1) z dowodu osobistego o serii i numerze ARF (...),
- E. K. (1), z prawa jazdy o serii i numerze blankietu (...),

wkomponował, bądź polecił wkomponowanie w ich miejsce swojej fotografii,

tj. o przestępstwo z art. 270§1kk.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 6 lipca 2018r. :

I. Oskarżonego K. K. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. z przerwą w okresie od 23 lipca 2007 roku do 14 stycznia 2008 roku, do 10 marca 2011 roku w Ł. oraz na terenie Belgii i Szwecji, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1) opartej na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj, przestępstwa z art. 258§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podstawie art. 258§1kk w zw. z art. 64§1kk skazał go, a na mocy art. 258§1kk w zw. z art. 64§1kk wymierzył mu karę 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego K. K. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2007 roku z przerwą w okresie od 23 lipca 2007 roku do 14 stycznia 2008 roku, do listopada 2009 roku w Ł., a od listopada 2009 roku do 10 marca 2011 roku przebywając na terenie Szwecji, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat od odbycia kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności za ww. przestępstwo, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, nielegalnie wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w wewnątrzspółnotowym obrocie substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach w ten sposób, że wspólnie z G. M. (1), Z. R. i M. L. oraz inną ustaloną osobą, przygotowywał i wysyłał do Belgii, do A. M. amfetaminę w ilości co najmniej 75 kilogramów, uzyskując z tego korzyść w kwocie 60 000 złotych, a następnie przebywając na terenie Szwecji i pozostając nadal w porozumieniu ze Z. R., P. S. i G. M. (1) odbierał przesłaną przez nich amfetaminę z Polski, w ilości co najmniej 2-3 kilogramy 2 razy w miesiącu, łącznie w ilości nie mniejszej niż 75 kilogramów, płacąc za nią 14-15 tysięcy złotych za kilogram, a następnie sprzedając na terenie Szwecji po 7-10 tysięcy dolarów USD za kilogram i osiągając korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 365 625 złotych, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk i w zw. z art. 65§1kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk w zw. z art. 64§1kk i w zw. z art. 65§1kk skazał go a na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1kk w zw. z art. 65§1kk i w zw. z art. 33§1i3kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

III. Oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 270§1kk skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 85§1i2 kk art.86§1kk połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 45§1kk orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w pkt II w kwocie 425 625 (czteryście dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dwadzieścia pięć) złotych.

VI. Zasądził od oskarżonego K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4300 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości orzeczeniu na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

1) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 KPK, przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań i wyjaśnień M. L. przez przyznanie im waloru wiarygodności, podczas gdy:

a) wbrew twierdzeniom wyżej wymienionego, świadek Z. R. stanowczo zaprzeczył, ażeby miał mówić M. L. o tym, aby oskarżony K. K. (1) wysyłał komukolwiek środki psychoaktywne za granicę; należy przy tym podkreślić, że świadek Z. R. nie miał powodu, aby mijać się z prawdą, bowiem sam przyznał się do zarzucanych jemu, tożsamyh czynów, jak również obciążył swoimi wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, w tym m.in. braci M.;

b) wbrew twierdzeniom świadka M. L., świadek A. S., który miał potwierdzić fakt nadawania przez „chłopaków z Ł.” przesyłek w Z. za pośrednictwem przewoźnika do Szwecji, kategorycznie zaprzeczył temu, ażeby widział takowe osoby;

c) sam świadek M. L. wskazywał, że jego wiedza pochodzi wyłącznie ze słyszenia od świadka G. M. (1) (niegdyś skazanego w odrębnym postępowaniu za tożsame czyny), a brak jest pewności co do tego, co kierowało świadkiem G. M. (1), o ile faktycznie przekazywał świadkowi M. L. takie treści, i czy świadek ten nie mijał się z prawdą, wskazując na

udział oskarżonego K. K. (1), chcąc w ten sposób np. dowartościować się w oczach świadka M. L., iż stworzył prężną, dużą grupę przestępczą, zrzeszającą więcej osób, aniżeli to faktycznie miało miejsce;

d) sam świadek M. L. nie jest pewien swojej wiedzy, o czym świadczy fakt, że gdy w trakcie konfrontacji w dniu 05/02/2013 roku pomiędzy nim, a ówczesnym podejrzanym G. M. (1), została jemu przedstawiona okoliczność, iż - wbrew twierdzeniom świadka M. L. - w pewnym okresie środki psychoaktywne nie mogły być wysyłane do Szwecji do oskarżonego K. K. (1), bo miał on przebywać wówczas w zakładzie karnym, świadek L. - pomimo wcześniejszego kategorycznego stwierdzenia - zmienił swe wyjaśnienia, wskazując, że w takim razie mogły one być wysyłane także do Belgii, dodając, że w zasadzie nie interesowało go to, gdzie były wysyłane, co dowodzi zupełnej swawolności i braku rzetelności wysuwanych twierdzeń przez świadka M. L.,

co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia;

2) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 KPK, przez oparcie się na swoistym domniemaniu, iż o tym, że oskarżony K. K. (1) wypełnił znamiona czynu z pkt III aktu oskarżenia świadczy rzekoma działalność przestępcza oskarżonego, podczas gdy w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, na podstawie którego można byłoby poczynić ustalenia odnośnie do zamiaru użycia przez oskarżonego za autentyczne dokumentów ujawnionych przy nim w postaci dowodu osobistego o serii i numerze(...) oraz prawa jazdy o serii i numerze blankietu (...), jak również co do wkomponowania przez niego samego lub polecenia wkomponowania w te dokumenty swoich fotografii, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia;

3) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 410 KPK, przez pominięcie ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka A. S. w zakresie, w jakim świadek ten wskazał, że:

a) wbrew twierdzeniom M. L., wskazującym, że świadek A. S. może potwierdzić, że przesyłki w Z. nadawały znane jemu osoby z Ł., kategorycznie zaprzeczył twierdzeniu wysuniętemu przez świadka M. L.;

b) nie można było podawać w Z. za pośrednictwem przewoźnika do Szwecji jakichkolwiek szklanych przedmiotów, w tym także słoików,

co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego odnośnie do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I i II aktu oskarżenia;

4) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dowolnym ustaleniu na podstawie dowodu z zeznań świadka E. K. (2), że świadek ten jednoznacznie wskazał, że oskarżony K. K. (1) trudnił się procederem, polegającym na obrocie środkami psychoaktywnymi, podczas gdy w toku postępowania sądowego świadek doprecyzowała, że nie posiada jednoznacznej wiedzy o powyższym, a że jedynie bazowała na domysłach;

5) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dowolnym ustaleniu na podstawie dowodu z zeznań świadka Z. R., że świadek wskazał, że nie miał wiedzy o działalności oskarżonego K. K. (1), bo nie był dopuszczany w tym zakresie do przestępczej działalności, podczas gdy wyżej wymieniony nie złożył takich deponycji.

III. W związku z powyższym, na podstawie art. 427 § 1 KPK oraz art. 437 § 2 KPK, skarżący wniósł o zmianę wyroku, a w konsekwencji o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych jemu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie w jakim zmierza do osiągnięcia skutku w postaci uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów nie jest zasadna. Przedmiotowa konstatacja tyczy w równym stopniu tak zasadności przypisania K. K. (1) sprawstwa czynu spenalizowanego odnośnym przepisem ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii jak i przepisami Kodeksu karnego, a mianowicie treścią art. 258§1 kk i art. 270§1 kk.

Na wstępie niniejszych rozważań zauważyć należy, iż w realiach niniejszej sprawy podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy przepisów postępowania, przy odwołaniu się do treści art. 7 kpk, łącząc się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych w istocie rzeczy zmierza do zanegowania prawidłowości orzeczenia w odniesieniu do czynu wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 3 tzw. „ustawy narkotykowej”, a w dalszej perspektywie i czynu związanego z udziałem oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nakierowanej na wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych i udzielaniu ich innym osobom, poprzez zanegowanie wartości dowodowej wyjaśnień i zeznań składanych przez M. L. na poszczególnych etapach postępowania, co jednakże nie może być uznane ani za trafne, ani za skuteczne.

Przedmiotowa uwaga jest tym bardziej zasadna jeśli się zważy, że skarżący materiał dowodowy traktuje w sposób wybiórczy i opierając się li tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach nieprzyznającego się winy K. K. (1) oraz na niczym nieuprawnionych spekulacjach dotyczących osoby L. i na tych fragmentach jego wyjaśnień (zeznań), które zdaniem autora apelacji winny dezawuuować jego wiarygodność. Powołuje się przy tym także na zeznania świadków, dokonując interpretacji ich wypowiedzi w sposób odmienny od całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, ignorując przy tym całe spektrum rozważań Sądu Okręgowego, związanych z oceną wiarygodności ich wypowiedzi.

Jednocześnie budując zarzut oparty na treści art. 410 kpk w odniesieniu do dowodu z zeznań świadka A. S. nie dostrzega stanowiska sądu, wyartykułowanego na str. 9 części motywacyjnej wyroku, gdzie tenże sąd dokonał oceny zeznań tego świadka, trafnie konstatując, iż podawane przez świadka treści żadną miarą nie dezawuuują wiarygodności wyjaśnień – zeznań M. L., jako że narkotyki były pakowane w sposób kamuflujący ich zawartość, a paczki z narkotykami do Szwecji były przesyłane za pośrednictwem różnych firm kurierskich.

Przy tym literalny zapis protokołu przesłuchania tego świadka (k. 743v) nie wyklucza aby nadawcą przesyłek z narkotykami do Szwecji w miejscowości Z. były osoby z L., w tym G. M. (1). Wystarczy zacytować jego stwierdzenie „...z L. nikogo nie widziałem, może ze dwie osoby”, co w powiązaniu z wyjaśnieniami M. L. z k. 21, gdzie tenże podawał, że znany mu A. S. ps. (...) S.” w czasie gdy on był na dworcu z M. wysyłał paczki do Szwecji ukrywającemu się tam synowi, opisując przy tym z kim świadek przyjeżdżał i jakim samochodem, jedynie utwierdza zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd Okręgowy, tym samym przywołane przez skarżącego argumenty czyniąc z gruntu chybionymi. Dotyczy to również i eksponowanej przez apelującego możliwości przesyłania do Szwecji, za pośrednictwem przewoźnika z Z. szklanych słoików z żywnością jeśli się zważy, że formalnie żadne zakazy w tym zakresie nie obowiązywały, każdy nadawca mógł być traktowany indywidualnie, a sposób pakowania słoików na tacki, przez osoby współdziałające w przestępczym procederze, podany w wyjaśnieniach L. i potwierdzony de facto zeznaniami E. K. (2), nadawał im pozory żywności zapakowanej fabrycznie w sposób dopuszczony do sprzedaży przez producenta.

Również i ocena pozostałego materiału dowodowego dokonana na obecnym etapie postępowania w aspekcie wyznaczonym treścią art. 7 kpk, daje asumpt do uznania, iż tenże sąd nie dopuścił się błędu czyniąc wyjaśnienia M. L. podstawą swoich ustaleń w zakresie sprawstwa K. K. (1).

Wyjaśnienia te, a następnie zeznania co do osoby oskarżonego, pozostają stanowcze i konsekwentne, co tyczy zarówno postępowania przygotowawczego jak i sądowego, a okoliczności przywołane w skardze żadną miarą nie mogą prowadzić do odmiennego wnioskowania.

W tej materii niczym nieuprawnione pozostają spekulacje obrony co do intencji M. L., wiążących się ze złożeniem wyjaśnień (zeznań) obciążających K. K. (1), przy jednoczesnym poddaniu w wątpliwość wiarygodności treści pozyskanych przez tego świadka z relacji G. M. (1).

Godzi się w tym miejscu podkreślić, iż składając wyjaśnienia w sprawie V Ds. (...) Prokuratury Okręgowej w (...) M. L. przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów, sam spontanicznie ujawnił okoliczności związane z funkcjonowaniem grupy przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1) i z działalnością przestępczą tej grupy w zakresie obrotu środkami odurzającymi w postaci marihuany i substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy.

Przy tym wyjaśnienia te były całkowicie wolne od tendencji przerzucania odpowiedzialności na inne osoby ani też nie były ukierunkowane na osobę K. K. (1).

M. L. opisując „swoją działalność” relacjonował po prostu fakty i zdarzenia, które rzeczywiście miały miejsce, obciążając w ten sposób nie tylko współpodejrzanych, ale i samego siebie. Dotyczy to również przekazania organom ścigania informacji pozyskanych od G. M. (1) a określających rolę i udział K. K. (1) w procederze wewnątrzspółnotowego obrotu narkotykami poprzez wysyłanie amfetaminy do Belgii, a następnie po wyjeździe tegoż oskarżonego do Szwecji, ich odbieranie i dalszą ich dystrybucję.

Analiza materiału dowodowego w jego całokształcie ponad wszelką wątpliwość wskazuje, iż M. L. był osobą wyjątkowo blisko związaną z braćmi M.. Wymiernym wyrazem powyższego pozostaje chociażby zakres przestępczej działalności, którą z nimi prowadził, a co wynika wprost z ustaleń poczynionych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży w sprawie II K (...). Był on zatem osobą godną zaufania i przekazanie przez G. M. (2) informacji dotyczących obrotu amfetaminą nie zaskakuje, zwłaszcza, że po opuszczeniu zakładu karnego – a przypomnieć należy że było to w dacie 27 listopada 2009r. – sam zaangażował się w przestępczy proceder, polegający na wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy (vide k. 566-643 wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 18 czerwca 2015r. wraz z częścią motywacyjną, wydany w sprawie sygn. akt II K (...)). Jednocześnie w sytuacji gdy rola G. M. (1) w grupie przestępczej była ugruntowana, pozbawione logiki pozostają sugestie obrony o potrzebie dowartościowania się poprzez przekazanie L. informacji dotyczących K. K. (1).

Przy tym rozumowaniem uproszczonym i z gruntu nie do zaakceptowania pozostaje stanowisko apelującego, iż wiedza którą posiadał M. L. co do rozmiaru przestępczej działalności oraz roli i udziału K. K. (1) pochodziła wyłącznie ze słyszenia.

Niezależnie od wyżej poczynionych uwag nie bez znaczenia pozostają i tak istotne fakty (pominięte milczeniem przez autora skargi), iż K. K. (1) był już wcześniej osobą karaną za tzw. „przestępstwa narkotykowe”, a na terenie Królestwa Szwecji, gdzie wyjechał w listopadzie 2009r., 10 marca 2011r. został zatrzymany w związku z posiadaniem i sprzedażą 688 gram amfetaminy.

Powyższe, tak jak i zeznania świadka E. K. (2) – ówczesnej konkubiny A. M., zamieszkującej razem z nim w Belgii – w sposób istotny uwiarygadniają relacje M. L..

Odnosząc się do zeznań tejże kobiety, w ślad za skarżącym nie sposób przyjąć, aby Sąd I instancji skonstatował, że świadek ten jednoznacznie wskazała na oskarżonego K. jako na osobę trudniącą się procederem polegającym na obrocie środkami psychotropowymi.

Uważna lektura motywów rozstrzygnięcia nie daje absolutnie podstaw do zaaprobowania zastrzeżeń autora skargi. O ile świadek ten szczegółowo opisała sposób w jaki była dostarczana amfetamina z Polski do Belgii, co pozostawało w zgodzie z relacją L., o tyle w odniesieniu do osoby K. K. (1) przyznawała jedynie, że był on kolegą G. M. (1) i bliższej wiedzy na jego temat nie posiadała.

Tym niemniej, w sytuacji gdy podany przez nią sposób przemytu narkotyków do Królestwa Belgii pokrywa się z wyjaśnieniami i zeznaniami M. L., który wiedzę w tej materii posiadał od G. M. (1) w czasie pobytu obu w zakładzie karnym, rzeczą logiczną pozostaje wyprowadzenie wniosku, że wszystkie informacje uzyskane od G. M. (1) przez L. co do funkcjonowania grupy, w tym K. K. (1) w sferze obrotu wewnątrzspółnotowego amfetaminą, są pewne i wiarygodne.

Do odmiennego wnioskowania nie legitymuje odwołanie się przez autora skargi ani do zeznań Z. R., ani też do protokołu konfrontacji z dnia 5 lutego 2013r. pomiędzy M. L. a G. M. (1).

O ile niewątpliwie zgodzić się należy z konkluzją obrońcy, aby przy odwołaniu się do treści zeznań i wyjaśnień Z. R. było możliwe bezkrytyczne zaaprobowanie ustaleń sądu, że świadek ten nie miał wiedzy o działalności K. K. (1), bo nie był dopuszczony w tym zakresie do działalności przestępczej, o tyle stan ten nie przekłada się na możliwość zanegowania prawidłowości orzeczenia.

Abstrahując od wyżej przeprowadzonych rozważań, w aspekcie prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie II K (...), mocą którego Z. R. został skazany za udział – wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – w miesiącu maju 2007r. oraz w okresie od października 2009r. do lipca 2011r. w wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji oraz Islandii znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości odpowiednio 46 kg, 68 kg i 5 kg - nie sposób przeceniać wiarygodności jego zeznań, zwłaszcza jeśli się odniesie do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego w sprawie V Ds. (...) Prokuratury Okręgowej w Łomży (k. 77-81), gdzie w ogóle o tej działalności przestępczej nie wspominał, a dopiero na etapie rozprawy przyznał się do zarzucanych mu przestępstw.

W tym stanie rzeczy podkreślanie, iż świadek Z. R. nie miał interesu aby mijać się z prawdą zaprzeczając aby przekazywał jakiegokolwiek informacje dotyczące oskarżonego M. L., żadną miarą nie może dezawuować wiarygodności tego ostatniego, zwłaszcza jeśli się zważy, iż postawa, którą Z. R. prezentował była typową postawą dla osób zaangażowanych i już skazanych za udział w przestępczym procederze.

Wystarczy tu przywołać zeznania A. M. (k. 738), czy też G. M. (1) (k. 738), którzy składając w istocie podobnej treści deponycje, wykazali się swoistą solidarnością z członkami swojej grupy przestępczej.

I wreszcie nie sposób uznać aby skutecznym argumentem podważającym wiarygodność M. L. był wynik konfrontacji pomiędzy nim a G. M. (1) w dacie 5 lutego 2013r.

W tej materii Sąd I instancji (vide str. 7 motywów rozstrzygnięcia) zasadnie uznał, że w trakcie tej czynności procesowej, z racji szerokiego zakresu działania poszczególnych osób zaangażowanych w przestępczy proceder, mógł on nieprecyzyjnie przedstawić okoliczności dotyczące działalności przestępczej K. K. (1).

W sytuacji gdy składając zeznania a następnie wyjaśnienia odpowiednio w dacie 26 czerwca 2012r., 26 lipca 2012r. (k. 9-11) i kolejno w dacie 2 sierpnia 2012r. (k. 15-22), 9 września 2012r. (k. 34-39) w sposób jednoznaczny i stanowczy wskazywał, że K. był osobą zaangażowaną w wysyłanie amfetaminy do Belgii, a następnie po ucieczce do Szwecji był osobą odbierającą amfetaminę wysłaną z Polski – udzielenie odpowiedzi na pytanie G. M. (1), aby w okresie wakacji 2011r. to oskarżony K. lub S. byli odbiorcami tego narkotyku w przypadku gdy K. od marca 2011r. przebywał w zakładzie karnym w Szwecji, nie legitymuje do odmiennej oceny spornego zagadnienia.

Zważyć bowiem należy, że przy oczywistym fakcie zatrzymania K. K. (1) w dniu 10 marca 2011r. za handel znaczną ilością amfetaminy na terenie Szwecji, w sytuacji gdy działalność grupy przestępczej kierowanej przez G. M. (1) i A. M., a polegającej na wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, miała jeszcze miejsce w okresie do 26 października 2011r. (vide wyrok Sądu Okręgowego w Łomży w sprawie II K (...)) udzielenie przez M. L. takiej odpowiedzi, jak wyżej jedynie utwierdza jego wiarygodność.

Stąd też nie doszukując się podstaw do zanegowania sprawstwa oskarżonego K. K. (1) tak w odniesieniu do czynu z art. 258§1 kk jak i czynu wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk nie sposób jednakże bezkrytycznie zaaprobować stanowiska Sądu meriti co do ilości amfetaminy będącej przedmiotem czynności sprawczych związanych z jej dostawą na terytorium Królestwa Szwecji.

W sytuacji gdy z wyjaśnień M. L. wynika, iż w okresie pobytu K. K. (1) w Szwecji była tam wysyłana amfetamina średnio 2 razy w miesiącu po 2-3 kg, uśrednienie jej ilości przez sąd poprzez określenie średniomiesięcznej dostawy na 5 kg różni się z nacelną zasadą procesu, a mianowicie normą art. 5§2 kpk.

Odwołanie się do reguł wyznaczonych treścią tego przepisu oczywistym czyni przyjęcie wersji najkorzystniejszej z punktu widzenia interesu oskarżonego, co przy zastosowaniu prostych działań matematycznych: iloczyn miesięcy i ilości amfetaminy wysyłanej każdego miesiąca, tj. 4 kg dawało asumpt do określenia jej ilości na 60 kg.

Implikacją powyższego, przy zaaprobowaniu zasad wiążących się z wyliczeniem wartości amfetaminy, przyjętych przez Sąd I instancji, pozostawało dokonanie zmiany wyroku w zakresie wiążącym się z kwotą równowartości korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi.

Odnosząc się natomiast do zagadnienia tyającego się bytu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 270§1 kk zważyć należy, co następuje:

W istocie rzeczy obrona nie kwestionując faktu posiadania przez oskarżonego w chwili jego zatrzymania na terytorium Szwecji dwóch przerobionych dokumentów, a mianowicie dowodu osobistego o serii i numerze ARF (...) K. B. (2) oraz prawa jazdy o serii i numerze blankietu (...) E. K. (1) z wkomponowanymi fotografiami K. K. (1) (oba te dokumenty zostały utracone przez ich prawowitych właścicieli) koncentrując się na zanegowaniu znamion strony podmiotowej. W ocenie skarżącego brak jest podstaw do uznania aby zamiarem oskarżonego pozostawało ich użycie tym bardziej, że na terenie Królestwa Szwecji nie odnotowano przypadków ich wykorzystania.

Jest to rozumowanie uproszczone, zwłaszcza jeśli się zważy, iż warunkiem bytu tej normy nie jest użycie przerobionego bądź podrobionego dokumentu, a już sam zamiar jego użycia, co w kontekście bezspornego faktu, iż do przerobienia przedmiotowych dokumentów doszło z udziałem oskarżonego (wkomponowanie jego fotografii w miejsce oryginalnych) daje w realiach niniejszej sprawy asumpt do uznania, iż doszło do realizacji wszystkich znamion wyznaczonych dyspozycją tego przepisu.

Aczkolwiek Sąd I instancji nie przeprowadził w tym zakresie pogłębionej analizy, tym niemniej nie dopuścił się błędów ani natury logicznej, ani faktycznej, ani tym bardziej prawnej uznając sprawstwo oskarżonego w zakresie przedmiotowego czynu.

W sytuacji gdy za podstawę swoich ustaleń w tej materii przyjął całokształt dokumentacji przekazanej przez Królestwo Szwecji (wraz z tłumaczeniem – str. 3 uzasadnienia) odwołując się do podmiotowych dowodów stwierdzić należy:

- po pierwsze: w chwili zatrzymania przez szwedzkie organy oskarżony nie posiadał przy sobie innych dokumentów aniżeli wyżej wymienione;

- po drugie: w trakcie pierwszych swoich przesłuchań po zatrzymaniu posługuje się nazwiskiem K. i imieniem E. (vide k. 451, 452-455 tłumaczenia), a dopiero przed przesłuchaniem w dacie 30 marca 2011r. władze szwedzkie uzyskały potwierdzenie, że nie jest on E. K. (1) a K. K. (1) – osobą poszukiwaną za przestępstwa popełnione na terenie Polski (k. 456-457 tłumaczenia), do czego oskarżony przyznał się dopiero w trakcie kolejnego przesłuchania przeprowadzonego w dniu 6 kwietnia 2011r. (k. 458 tłumaczenia).

Tylko to proste zestawienie nie tylko wskazuje na bezzasadność niniejszej skargi, ale też zwalnia Sad Apelacyjny od przeprowadzania dalszych rozważań w tej materii.

Nie znajdując zatem podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów i akceptując w pełnym wymiarze ocenę prawną przyjętą przez Sąd I instancji końcowo odnieść się należy do wymiaru kary.

Również i w tej materii Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się podstaw do uznania, aby orzeczone kary, tak w ujęciu jednostkowym jak i łącznym razily swoją surowością. Akceptując w pełnym zakresie katalog okoliczności łagodzących i obciążających przywołanych przez Sąd meriti, skonstatować należy, iż w aspekcie rozmiaru przestępczej działalności, ilości narkotyków będących przedmiotem wewnątrzspółnotowego obrotu, kara pozbawienia wolności wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn realizujący znamiona art. 55 ust. 3 ustawy narkotykowej jawi się karą wręcz łagodną, przy tożsamym kryterium oceny wymiaru kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Rozważywszy powyższe sąd Apelacyjny orzekła jak w części dyspozytywnej wyroku, o kosztach sądowych rozstrzygając w trybie art. 636§1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 ze zm.).

AK/mw